Diumenge 28 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 17,11-19): Un dia, mentre anava a Jerusalem, [Jesús] que passava per entre la Samaria i la Galilea. I en entrar en un determinat poble, li sortiren a l'encontre deu homes leprosos, que s'aturaren encara lluny, i aixecaren la veu, dient: «Jesús, mestre, tingues compassió de nosaltres!». I quan ho veié, digué: «Aneu, mostreu-vos als sacerdots». I s'esdevingué que, mentre hi anaven, quedaren purificats. Però un d'ells, quan veié que havia estat guarit, tornà enrere glorificant Déu en alta veu. I caigué sobre el rostre davant els seus peus, donant-li gràcies, i aquest era samarità. I responent Jesús, digué: «¿No quedaren nets els deu? I els nou, on són? ¿No s'ha trobat ningú que tornés a donar glòria a Déu, més que aquest estranger?». I li digué: «Aixeca't, ves-te'n; la teva fe t'ha salvat».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús, mestre, tingues compassió de nosaltres!»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui podem comprovar, un cop més!, com la nostra actitud de fe pot remoure el cor de Jesucrist. El fet és que uns leprosos, tot vencent la reprovació social que patien els qui tenien la lepra i amb una bona dosi d'audàcia, s'atansen a Jesús i —podríem dir entre cometes— l'obliguen amb la seva confiada petició: «Jesús, mestre, tingues compassió de nosaltres!» (Lc 17,13).

La resposta és immediata i fulminant: «Aneu, mostreu-vos als sacerdots» (Lc 17,14). Ell, que és el Senyor, mostra el seu poder, ja que «mentre hi anaven, quedaren purificats» (Lc 17,14).

Això ens fa palès que la mesura dels miracles del Crist és, justament, la mesura de la nostra fe i confiança en Déu. ¿Què hem de fer nosaltres —pobres criatures— davant de Déu, sinó confiar en Ell? Però amb una fe operativa, que ens mou a obeir les indicacions de Déu. Basta un mínim de sentit comú per a entendre que «res és massa difícil de creure tocant a Aquell per a qui res és massa difícil de fer» (Sant J. H. Newman). Si no veiem més miracles és perquè "obliguem" poc el Senyor amb la nostra falta de confiança i d'obediència a la seva voluntat. Com digué sant Joan Crisòstom, «una mica de fe pot molt».

I, com a coronació de la confiança en Déu, s'esdevé el desbordament de l'alegria i de l'agraïment: en

efecte, «un d'ells, quan veié que havia estat guarit, tornà enrere glorificant Déu en alta veu. I caigué sobre el rostre davant els seus peus, donant-li gràcies» (Lc 17,15-16).

Però..., quina llàstima! De deu beneficiaris d'aquell gran miracle, només en tornà un. Què ingrats som quan oblidem amb tanta facilitat que tot ens ve de Déu i que a Ell tot ho devem! Fem el propòsit d'obligar-lo tot mostrant-nos confiats en Déu i agraïts a Ell.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Seguim nosaltres el Crist i supliquem al Pare amb Ell. No imitem la conducta de Judes, abandonant Crist després d'haver participat dels seus favors i haver sopat esplèndidament amb Ell» (Sant Tomàs Moro)

- «El nostre Déu és un Déu que es fa proper. Un Déu que va començar a caminar amb el seu poble i després es va fer un del seu poble, en Jesucrist. Amb aquesta proximitat que va donar ànim a aquests deu leprosos per a demanar-li que els netegés... Ningú volia perdre aquesta proximitat» (Francesc)

- «Tota alegria i tota pena, tot esdeveniment i tota necessitat poden ser la matèria de l'acció de gràcies que, participant en la del Crist, ha d'omplir tota la vida: 'Doneu gràcies en tota ocasió' (1Te 5,18)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.648)